

Βιβλιογραφική ενημέρωση

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:

Ε. ΤΟΥΜΠΗ

Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δερματολόγοι

A CLINICAL TRIAL OF TOPICAL BLEACHING TREATMENT WITH NANOSCALE TRETINOIN PARTICLES AND HYDROQUINONE FOR HYPERPIGMENTED SKIN LESIONS

Katsujiro Sato, Daisuke Matsumoto, Fumiko Iizuka, Emiko Aiba-Kojima, Chiaki Machino, Hirotaka Suga, Asami Watanabe-Ono, Keita Inoue, Koichi Gonda, Kotaro Yoshimura

Dermatologic Surgery

Volume 33 Issue 8 Page 937-944, August 2007

BACKGROUND: Although combined use of tretinoin (all-trans-retinoic acid, atRA) and hydroquinone improves various hyperpigmented lesions, the pharmacologic instability of atRA and atRA-induced irritant dermatitis are difficult unsolved problems.

OBJECTIVE: The objective was to evaluate the efficacy and adverse effects of a newly formulated gel containing inorganic-coated atRA nanoscale particles (nano-atRA gel).

METHODS: Nano-atRA gel was used in our two-phased bleaching protocol: 5% hydroquinone and 7% lactic acid ointment were used along with nano-atRA gel in the bleaching phase (2-8 weeks), and 5% hydroquinone and 7% ascorbic acid ointment were used alone during the healing phase (4-8 weeks). Eighty-four patients with facial hyperpigmented lesions were enrolled in this study, and 77 of them (88 lesions) followed up for more than 10 weeks were analyzed.

RESULTS: Hyperpigmentation was improved in 84 of 88 lesions (95.5%) after a mean treatment period of 14.3 weeks and was almost eliminated in 52 lesions (59.1%). Nano-atRA gel caused exfoliation and scaling similar to that seen with conventional atRA gel, whereas the erythema seen in the bleaching phase appeared to be weaker.

CONCLUSION: Nano-atRA gel can improve hyperpigmentation to a similar extent as conventional atRA gel. It also induces irritant dermatitis, but with less erythema.

ΜΙΑ ΚΛΙΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ ΤΟΠΙΚΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΛΕΥΚΑΝΣΗΣ ΜΕ ΓΕΛΗ ΝΑΝΟΣΦΑΙΡΙΔΙΩΝ ΤΡΕΤΙΝΟΪΝΗΣ ΚΑΙ ΥΔΡΟΚΙΝΟΝΗ ΓΙΑ ΥΠΕΡΧΡΩΣΕΙΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Είναι γνωστό ότι ο συνδυασμός τρετινοΐνης και υδροκινόνης σε κρέμα βελτιώνει τις δυσχρωμίες του δέρματος, όμως η φαρμακολογική αστάθεια αλλήλα και η ερεθιστική δερματίτιδα της τρετινοΐνης αποτελούν ακόμα άλυτα προβλήματα.

ΣΚΟΠΟΣ: Ο σκοπός της μελέτης ήταν να αξιολογηθεί η αποτελεσματικότητα, αλλήλα και οι ανεπιθύμητες ενέργειες μια νέας φόρμουλας νανοσφαιριδίων τρετινοΐνης σε μορφή γέλης (Nano-atRA gel).

ΜΕΘΟΔΟΣ: Η γέλη νανοσφαιριδίων τρετινοΐνης χρησιμοποιήθηκε στην πρώτη φάση ενός πρωτοκόλλου λεύκανσης δύο φάσεων.

Στην πρώτη φάση του αποχρωματισμού, διάρκειας 2-8 εβδομάδων, χρησιμοποιήθηκε αλοιφή υδροκινόνης 5% και ηακτικού οξέως 7% παράλληλα με γέλη νανοσφαιριδίων τρετινοΐνης.

Στη δεύτερη φάση της ανάπλασης, διάρκειας 4-8 εβδομάδων, χρησιμοποιήθηκε αλοιφή υδροκινόνης 5% και ασκορβικού οξέως 7%.

Έλαβαν μέρος 84 ασθενείς με μελαγχρώσεις στο πρόσωπο, 77 από τους οποίους αξιολογήθηκαν για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 10 εβδομάδων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ: Στο 95% των ασθενών παρατηρήθηκε μεγάλη βελτίωση των υπερχρώσεων, με μια μέση διάρκεια θεραπείας 14 εβδομάδων και σχεδόν εξαφάνιση των βλαβών στο 59%.

Η γέλη νανοσφαιριδίων τρετινοΐνης προκάλεσε ήπια και απολήπηση, όπως και τα συμβατικά gel τρετινοΐνης, φάνηκε όμως να προκαλεί λιγότερο ερύθημα στη φάση του αποχρωματισμού.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ: Η γέλη νανοσφαιριδίων τρετινοΐνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον αποχρωματισμό του δέρματος με τα ίδια αποτελέσματα συγκρινόμενη με τα συμβατικά gel τρετινοΐνης, προκαλεί παρόμοια ερεθιστική δερματίτιδα, αλλήλα με μικρότερο ερύθημα.

A RANDOMIZED CONTROLLED TRIAL OF HIGH-VISCOSITY 2-OCTYL CYANOACRYLATE TISSUE ADHESIVE VERSUS SUTURES IN REPAIRING FACIAL WOUNDS FOLLOWING MOHS MICROGRAPHIC SURGERY

Patrick J. Sniezek, Hobart W. Walling, James R. Debloom III, Michael J. Messingham, Marta J. Vanbeek, Clarence D. Kreiter, Duane C. Whitaker, Christopher J. Arpey

Dermatologic Surgery
Volume 33 Issue 8 Page 966-971, August 2007

BACKGROUND: High-viscosity 2-octyl cyanoacrylate (HVOCA) is a rapidly polymerizing liquid topical adhesive indicated for epidermal approximation of superficial lacerations and surgical wounds. Use of HVOCA in repair of facial wounds after Mohs micrographic surgery (MMS) has not been reported.

OBJECTIVE: To compare aesthetic outcome of HVOCA versus sutured epidermal closure of linearly repaired facial wounds following MMS.

METHODS: Patients undergoing MMS for facial tumors with postoperative wounds >3cm appropriate for linear closure were recruited. After placement of dermal sutures, half the wound was randomly selected for closure with HVOCA and the other half was closed with 5-0 polypropylene suture.

RESULTS: Fourteen patients (13 men and 1 woman, mean age 72±8.8 years, range 52–81 years) with basal cell or squamous cell carcinoma of the face (n=12) or neck (n=2) were enrolled. The mean wound length was 4.9±1.9cm (range, 3.1–10cm). No postoperative complications, including bleeding, infection, or dehiscence, occurred. Using photographs obtained 3 months postoperatively, five dermatologists (including two Mohs surgeons) blinded to the intervention rated cosmesis using a visual analog scale from 1 (worst) to 10 (best). The mean ratings for HVOCA half (6.64±1.55) versus sutured half (6.77±1.88) were not significantly different (p=.35). Paired comparisons of rater preferences similarly showed no cosmetic differences. All 14 patients preferred OCA for ease of postoperative care.

CONCLUSION: HVOCA tissue adhesive is cosmetically equivalent to epidermal sutures in the linear repair of facial wounds following MMS. This

technique represents an additional option for Mohs surgeons.

ΤΥΧΑΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΥΓΚΡΙΣΗΣ ΕΝΟΣ ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΟΥ ΙΣΤΟΥ (HIGH – VISCOSITY 2 – OCTYL CYANOCRYLATE) ΣΕ ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΜΕ ΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΗ ΤΡΑΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΜΕΤΑ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΜΟΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Το high – viscosity 2 – Octyl Cyanocrylate (HVOCA) αποτελεί ένα τοπικό αυτοκόλλητο πολυμερές υγρό που ενδείκνυται για σύγκλιση επιφανειακών τραυμάτων της επιδερμίδας, καθώς και για χειρουργικές τομές. Η χρήση του HVOCA για την επανόρθωση τραυμάτων του προσώπου μετά χειρουργική Mohs δεν έχει ξανά τεκμηριωθεί.

ΣΚΟΠΟΣ: Σύγκριση του αισθητικού αποτελέσματος της χρήσης HVOCA σε σχέση με τα ράμματα της επιδερμίδας στο πρόσωπο μετά χειρουργική Mohs.

ΜΕΘΟΔΟΣ: Οι ασθενείς της μελέτης αυτής ήταν ασθενείς για χειρουργική Mohs με όγκους προσώπου που θα είχαν μετεγχειρητικές τομές >3cm. Με τυχαίοποίηση το ήμισυ της χειρουργικής τομής καλύφθηκε με HVOCA, ενώ η άλλη μισή με 5-0 polypropylene ράμμα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: Δεκατέσσερις ασθενείς (13 άνδρες και 1 γυναίκα, μέσος όρος ηλικίας 72 ± 8.8 έτη, εύρος ηλικίας 52-81 έτη) με βασικοκυτταρικό καρκίνωμα του προσώπου ($n = 12$) ή του τραχήλου ($n = 2$) χρησιμοποιήθηκαν στη μελέτη. Η χειρουργική τους τομή ήταν κατά μέσο όρο 4.9 ± 1.9 cm (εύρος 3.1 – 10cm). Δεν υπήρχαν καθόλου μετεγχειρητικές επιπλοκές. Χρησιμοποιώντας φωτογραφίες τρεις μήνες μετεγχειρητικά, πέντε δερματολόγοι (συμπεριλαμβανοντας 2 χειρουργούς Mohs) εκτίμησαν το αισθητικό αποτέλεσμα και βαθμολόγησαν με κλίμακα 1 έως 10 από το χειρότερο έως το καλύτερο. Ο μέσος όρος των αποτελεσμάτων με HVOCA ήταν 6.6 ± 1.55 σε σύγκριση με το υπόλοιπο ήμισυ στο οποίο είχαν γίνει ράμματα που ήταν 6.77 ± 1.88 . Μία διαφορά όχι στατιστικά σημαντική ($p = 0.35$). Όλοι οι ασθενείς προτίμησαν OCA για ευκολία στη μετεγχειρητική φροντίδα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Η VOCA θεωρείται ισότιμη αισθητικά με επιδερμικά ράμματα για την επανόρθωση τραυμάτων του προσώπου μετά χειρουργική Mohs. Η τεχνική αυτή αποτελεί μία επιπλέον επιλογή για χειρουργική Mohs.

AUTOLOGOUS CULTURED MELANOCYTES IN VITILIGO TREATMENT

Rafal Czajkowski, Waldemar Placek, Tomasz Drewa, Bogna Kowaliszyn, Jan Sir, Wioletta Weiss

Dermatologic Surgery

Volume 33 Issue 9 Page 1027-1036, September 2007

BACKGROUND: Surgical treatment of vitiligo is indicated when lesions are localized in poorly responding areas.

OBJECTIVES: The objectives were: 1) to establish the melanocyte culture obtained from the epidermis of vitiligo patients for future treatment, 2) to estimate the influence of selected factors on the formation of suction blisters and the results of culture and 3) to compare the results of treatment of vitiliginous macules localized in the dorsum of the hands and lower limbs by transplantation of cultured autologous melanocytes plus psoralen and ultraviolet. A (PUVA) therapy (CMP), suction blister transplantation plus PUVA therapy (SBP), cryotherapy plus PUVA-therapy (CP), and only PUVA therapy (OP).

METHODS: Forty patients were qualified for the study. The roofs of the suction blisters were used as a melanocyte source for culture establishment or were directly transplanted.

RESULTS: The CMP procedure was successfully performed on only 10 of 20 patients because of the difficulties in cell culture establishment. The SBP method was carried out on all 20 patients. A total lack of effectiveness was found in CP and OP methods.

CONCLUSIONS: The effectiveness of culture depends on time of suction blister forming, phototype, and previous PUVA therapy. This study demonstrated the advantage of the SBP over the CMP method.

ΑΥΤΟΛΟΓΗ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΜΕΛΑΝΟΚΥΤΤΑΡΩΝ ΣΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Η χειρουργική αντιμετώπιση της λεύκης ενδείκνυται όταν οι βλάβες είναι εντοπισμένες και έχουν πτωχή ανταπόκριση.

ΣΚΟΠΟΣ: Ο σκοπός ήταν: 1) Να δημιουργηθεί καλλιέργεια μελανοκυττάρων από την επιδερμίδα ασθενών

με ηεύκτη για μελλιοντική χρήση, 2) να υπολογισθεί το πόσο επηρεάζουν ειδικοί παράγοντες το σχηματισμό της φυσαλίδας αναρρόφησης και τα αποτελέσματα των καλλιεργειών, 3) να συγκριθούν τα αποτελέσματα της θεραπείας της ηεύκτης της ραχιαίας επιφάνειας της άκρας χείρας και των κάτω άκρων με αυτομεταμόσχευση καλλιεργειών μελανοκυττάρων συν ψωραλένιο και UVA θεραπεία (PUVA) [CMP], με φυσαλίδα αναρρόφησης μεταμόσχευσης συν PUVA [SBP], με κρυοθεραπεία συν PUVA [CP] και με PUVA σαν μονοθεραπεία [OP].

ΜΕΘΟΔΟΣ: Σαράντα ασθενείς κρίθηκαν κατάλληλοι για τη μελέτη. Η πάνω περιοχή της φυσαλίδας αναρρόφησης χρησιμοποιήθηκε ως πηγή μελανοκυττάρων στις καλλιεργείες ή μεταμοσχεύθηκε άμεσα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: Η μέθοδος CMP εκτελέστηκε μόνο σε 10 από τους 20 ασθενείς, εξαιτίας των δυσκολιών στη δημιουργία κυτταροκαλλιεργειών. Η μέθοδος SBP εκτελέστηκε και στους 20 ασθενείς. Υπήρχε έλλειψη αποτελεσματικότητας στις CP και OP μεθόδους.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Η αποτελεσματικότητα της καλλιεργείας εξαρτάται από το χρόνο σχηματισμού της φυσαλίδας αναρρόφησης, το φωτότυπο και τις προηγούμενες PUVA θεραπείες. Αυτή η μελέτη δείχνει τα πλεονεκτήματα της SBP σε σύγκριση με τη CMP.

FDA-APPROVED SODIUM TETRADECYL SULFATE (STS) VERSUS COMPOUNDED STS FOR VENOUS SCLEROTHERAPY

Jose I. Almeida, Jeffrey K. Raines

Dermatologic Surgery

Volume 33 Issue 9 Page 1037-1044, September 2007

BACKGROUND: In the area of endovenous chemical ablation (sclerotherapy), there has been much debate regarding sclerosant quality and efficacy. Only sodium tetradecyl sulfate (STS) has garnered Food and Drug Administration (FDA) approval in the United States.

OBJECTIVE: The primary objective of this study was to compare clinical performance measures of compounded STS from 27% industrial-strength stock (compounded STS) versus FDA-approved Sotradecol (Bioniche Pharma USA, Inc., Belleville, Ontario, Canada).

MATERIALS AND METHODS: Phase I of this study focused on the chemical composition of the drugs, whereas Phase II studied the ablative abilities of the two drugs at comparable concentrations of 3%.

RESULTS: We documented the presence of various impurities in compounded STS. No impurities in AngioDynamics STS were found. Our studies suggest that compounded STS may have significant variation in concentration. The AngioDynamics STS concentration was found to be manufactured within a tight tolerance. Segments of incomplete ablation were more frequent in the compounded STS group when compared to the AngioDynamics STS group. This reached statistical significance ($p=.02$). Primary closure using the Kaplan-Meier statistic demonstrated a trend in the favor of AngioDynamics STS when compared to compounded STS.

CONCLUSION: When product quality, efficacy, and liability are carefully considered, we conclude that it would behoove physicians to use pharmaceutical-grade, FDA-approved sclerosant when treating their patients.

ΣΚΛΗΡΥΝΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΑΠΟ ΤΟ FDA ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ (SODIUM TETRADECYL SULFATE - STS) ΣΕ ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΜΕ ΣΥΝΘΕΤΙΚΟ ΣΚΛΗΡΥΝΤΙΚΟ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ ΓΙΑ ΣΚΛΗΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΦΛΕΒΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Στον τομέα της ενδοφλεβικής χημικής αφαίρεσης (σκληροθεραπεία), υπήρχε πολλή συζήτηση σχετικά με την ποιότητα και αποτελεσματικότητα των σκληρυντικών παραγόντων. Στις ΗΠΑ το μόνο που έχει FDA έγκριση είναι το Sodium Tetradecyl Sulfate (STS).

ΣΚΟΠΟΣ: Ο κύριος σκοπός της μελέτης είναι η σύγκριση του συνθετικού STS με το FDA εγκεκριμένο STS (Bioniche Pharma USA, Inc., Belleville, Ontario, Canada).

ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ: Η πρώτη φάση της μελέτης (Phase I) εστίασε στη χημική σύνθεση των φαρμάκων, ενώ στη δεύτερη φάση (Phase II) μελετήθηκε η αποτελεσματικότητα των δύο φαρμάκων σε συγκέντρωση 3%.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ: Στα συνθετικά STS παρατηρήθηκαν διάφορα υποηλίματα, ενώ στην άλλη ομάδα όχι. Επίσης τα συνθετικά STS διαφέρουν σε συγκέντρωση, ενώ η άλλη ομάδα παραμένει σταθερή. Τέλος, στη συνθετική ομάδα STS υπήρχαν συχνότερα κλινικά σημεία όπου δεν είχε γίνει αφαίρεση της φλέβας σε σύγκριση με την άλλη ομάδα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Όταν λαμβάνεται υπόψη η ποιότητα, η αποτελεσματικότητα και η υπευθυνότητα, θεωρούμε ότι αρμόζει στον ιατρό να χρησιμοποιεί το FDA εγκεκριμένο σκληρυντικό παράγοντα STS στη θεραπεία των ασθενών του.

LONG-TERM EFFICACY OF A NOVEL RIBOSE-CROSS-LINKED COLLAGEN DERMAL FILLER: A HISTOLOGIC AND HISTOMORPHOMETRIC STUDY IN AN ANIMAL MODEL

Sandu Pitaru, Matitiau Noff, Liat Blok, Eran Nir, Shahar Pitaru, Arie Goldlust, Naftali Savion

Dermatologic Surgery
Volume 33 Issue 9 Page 1045-1054, September 2007

BACKGROUND: Degradation and loss of the three-dimensional shape are the major causes of limited functional longevity of dermal fillers made of natural polymers as collagen and hyaluronic acid.

OBJECTIVE: This study assessed the functional longevity of a new ribose-cross-linked collagen filler during 24 months in an animal model.

METHODS: Ribose-cross-linked collagen (Evolence, Colbar Life Sciences Ltd), glutaraldehyde-cross-linked collagen (Zyplast, Inamed Inc.), and non-cross-linked collagen (Zyderm, Inamed Inc.) were injected in the rabbit ear dermis. Biopsies obtained at 1, 6, 12, and 24 months were histomorphometrically assessed for shape preservation and cell repopulation.

RESULT: The three-dimensional shape of Evolence remained stable during 24 months. Zyderm and Zyplast lost their three-dimensional shape after 6 months. Although the cell density in Evolence remained stable over time, that in Zyplast and Zyderm decreased significantly at 12 and 24 months.

CONCLUSION: Ribose-cross-linked collagen is endowed with a higher functional longevity as assessed in an animal model when compared with the most used collagen-based dermal fillers.

ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΕΝΔΟΔΕΡΜΙΚΟΥ ΕΜΦΥΤΕΥΜΑΤΟΣ: ΡΙΒΟΣΩΜΑ ΜΕ

ΔΙΑΣΤΑΥΡΟΥΜΕΝΟ ΔΕΣΜΟ ΚΟΛΛΑΓΟΝΟΥ: ΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΜΟΡΦΟΜΕΤΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΕ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Η εκφύλιση και η απώλεια του σχήματος αποτελούν τις κύριες αιτίες περιορισμένης χρησιμότητας των δερματικών εμφυτευμάτων, που αποτελούνται από πολυμερή όπως το κολληγόνο και το υαλουρονικό οξύ.

ΣΚΟΠΟΣ: Η μελέτη αυτή εκτίμησε τη λειτουργικότητα του νέου αυτού φίλτρου σε πειραματόζωα, σε χρονική διάρκεια 24 μηνών.

ΜΕΘΟΔΟΣ: Ριβόσωμα με διασταυρούμενο δεσμό κολληγόνου (Zyderm, Inamed Inc) χρησιμοποιήθηκαν σαν ένεση στο δέρμα του αυτιού ενός κουνελιού. Βιοψίες πραγματοποιήθηκαν τον 1^ο, 6^ο, 12^ο και 24^ο μήνα και εκτιμήθηκαν ιστομορφομετρικά για συντήρηση σχήματος και αναπαραγωγή κυττάρων.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: Το τριών διαστάσεων σχήμα του Evolence παρέμεινε σταθερό και τους 24 μήνες. Το Zyderm και το Zyplast έχασαν το τρισδιάστατο σχήμα τους μετά από 6 μήνες. Μοιλονότι η κυτταρική πυκνότητα παρέμεινε σταθερή με την πάροδο του χρόνου, στο Zyplast και στο Zyderm υπήρξε σημαντική μείωση στους 12 και στους 24 μήνες.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Το ριβόσωμα με διασταυρούμενο δεσμό κολληγόνου έχει υψηλότερη λειτουργική μακροχρονιότητα, όπως εκτιμήθηκε σε πειραματόζωα, όταν συγκρίνεται με τα δερματικά εμφυτεύματα κολληγόνου που χρησιμοποιούνται συχνότερα.

BOTULINUM TOXIN A ADJUNCTIVE USE IN MANUAL CHEMABRASION: CONTROLLED LONG-TERM STUDY FOR TREATMENT OF UPPER PERIORAL VERTICAL WRINKLES

Bogdana Victoria Kadunc, Ada Regina Trindade de Almeida, Adriana Amorin Vanti, Nilton di Chiacchio

Dermatologic Surgery
Volume 33 Issue 9 Page 1066-1072, September 2007

BACKGROUND: The treatment of perioral vertical wrinkles is a very common request from female patients as of their 40th decade of life. Actinic damage, cigarette smoking, loss of deep structures volume, sleep positions, orthodontic deformities, and dynamic

components have been thought to cause this aesthetic problem.

OBJECTIVE: The objective was to investigate the combination of botulinum toxin type A (BoNTA) pre-treatment of the orbicularis oris muscle with manual chemabrasion to increase its clinical efficacy in the therapy of upper perioral vertical rhytides.

METHODS: Twelve women presenting moderate to severe upper lip vertical rhytides were randomized to receive two unilateral BoNTA injections at the vermilion border, 1 week before chemabrasion (35% trichloroacetic acid followed by dermasanding) of the upper perioral cosmetic unit. Wrinkle severity was assessed by two blinded observers at baseline, 30 days, 90 days, 180 days, and 3 years by using a four-point Facial Wrinkle Severity Scale (FWSS).

RESULTS: From Day 90 to Year 3, the BoNTA-injected sides showed smaller grades in the FWSS than control sides ($p < .05$).

CONCLUSION: Previous injections of BoNTA improve short- and long-term results of chemabrasion in the upper lip region.

στις 30 ημέρες, στις 90 ημέρες, στις 180 ημέρες και στα 3 χρόνια, χρησιμοποιώντας τη 4 βαθμών κλίμακα σοβαρότητας των ρυτίδων του προσώπου (Facial Wrinkle Severity Scale - FWSS).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: Απο την ημέρα 90 έως τα 3 χρόνια η πλευρά που είχε κάνει ένεση βοτουλινικής τοξίνης τύπου Α έδειξε μικρότερο βαθμό από την άλλη (control) πλευρά στην κλίμακα FWSS ($p < .05$).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Τα άμεσα και τα μακροχρόνια αποτελέσματα της χημειοαπόξεσης στην περιοχή του άνω χείλους είναι καλύτερα όταν έχει προηγηθεί ένεση με βοτουλινική τοξίνη τύπου Α.

LASER-ASSISTED TATTOO REMOVAL WITH TOPICAL 5% IMIQUIMOD CREAM

Carlos A. Ricotti, Shanthi M. Colaco, H. Nicholas Shamma, Julian Trevino, Gary Palmer, Michael R. Heaphy JR

*Dermatologic Surgery
Volume 33 Issue 9 Page 1082-1091, September 2007*

ΧΡΗΣΗ ΒΟΤΟΥΛΙΝΙΚΗΣ ΤΟΞΙΝΗΣ ΤΥΠΟΥ Α ΜΑΖΙ ΜΕ ΧΗΜΕΙΟΑΠΟΞΕΣΗ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ: ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΜΕΛΕΤΗ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΕΤΩΝ ΡΥΤΙΔΩΝ ΣΤΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΩ ΧΕΙΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Γυναίκες στην 4^η δεκαετία της ζωής συχνά επιθυμούν να θεραπεύσουν τις κάθετες ρυτίδες στην περιοχή του άνω χείλους. Η ακτινική βλάβη, το κάπνισμα, η μείωση του όγκου, η θέση ύπνου, ορθοδοντικές ανωμαλίες και δυναμικά στοιχεία θεωρούνται ότι προκαλούν αυτό το αντιαισθητικό πρόβλημα.

ΣΚΟΠΟΣ: Ο σκοπός ήταν να μελετηθεί ο συνδυασμός της χρήσης βοτουλινικής τοξίνης τύπου Α στο σφιγκτήρα του στόματος ως προ θεραπεία, με χημειοαπόξεση δια χειρός.

ΜΕΘΟΔΟΣ: Δώδεκα γυναίκες με μέτριες ως σοβαρές κάθετες ρυτίδες στην περιοχή του άνω χείλους τυχαιοποιήθηκαν και θεραπεύτηκαν με δύο μονόπλευρες ενέσεις βοτουλινικής τοξίνης τύπου Α στην περιοχή του ορίου του άνω χείλους, μεταξύ δέρματος και βλεννογόνου, μία εβδομάδα προ της χημειοαπόξεσης (35% τριχλωροξικό οξύ) της περιοχής. Η εκτίμηση των ρυτίδων έγινε από δύο παρατηρητές προ θεραπείας,

BACKGROUND: Laser-assisted tattoo removal is effective but can be costly and time-consuming and can result in disfiguring scars and pigment alterations. Imiquimod, an immune response modifier, may play a role in tattoo removal.

OBJECTIVE: The objective was to evaluate the safety and efficacy of topical 5% imiquimod cream used daily in conjunction with laser therapy to remove unwanted tattoos.

MATERIALS AND METHODS: Twenty subjects with two similar tattoos were enrolled in this randomized, prospective, double-blinded, case-controlled study. Tattoos were treated with either imiquimod or placebo daily and laser therapy every 4 to 6 weeks for a total of six sessions. The primary efficacy parameter was tattoo clearance (5-point scale, poor through complete). Secondary efficacy parameters included textural changes (5-point scale, minimal through severe), pain during and between laser procedures, and undesirable pigment alterations.

RESULTS: Nineteen subjects completed the study. The mean score for tattoo clearance with imiquimod versus placebo was 3.2 versus 2.9 and, for textural changes,

was 1.37 versus 1.21 (differences not statistically significant). There was no difference in subjective pain during and between laser sessions and no undesirable pigment alterations were reported. Adverse reactions were more frequent with imiquimod compared to placebo.

CONCLUSION: Topical imiquimod is an ineffective adjunct to laser-assisted tattoo removal.

ΑΦΑΙΡΕΣΗ ΤΑΤΟΥΑΖ ΜΕ ΤΗ ΧΡΗΣΗ LASER ΚΑΙ ΤΟΠΙΚΗ ΙΜΙΚΟΥΪΜΟΔΗ 5% ΚΡΕΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Η αφαίρεση τατουάζ με laser είναι αποτελεσματική, αθλή δαπανηρή και χρονοβόρα μέθοδος, που μπορεί να έχει σαν αποτέλεσμα παραμόρφωση ουλών και διαταραχή χρώσης. Η ιμικουΐμοδη, ένα ανοσοτροποποιητικό φάρμακο, μπορεί να παίξει ρόλο στην αφαίρεση τατουάζ.

ΣΚΟΠΟΣ: Να εκτιμηθεί η ασφάλεια και η αποτελεσματικότητα της τοπικής κρέμας ιμικουΐμοδη 5% σε καθημερινή χρήση, σε συνδυασμό με laser για την αφαίρεση ανεπιθύμητων τατουάζ.

ΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΣ: Είκοσι ασθενείς με δύο παρόμοια τατουάζ χρησιμοποιήθηκαν σε αυτή την τυχαίοποιημένη, προοπτική, διπλή τυφλή μελέτη κατά περιστατικό. Στα τατουάζ χρησιμοποιήθηκε τοπικά είτε ιμικουΐμοδη ή πηλασέμπο καθημερινά και θεραπεία με laser ανά 4 έως 6 εβδομάδες για συνολικά 6 συνεδρίες. Η αποτελεσματικότητα εκτιμήθηκε κυρίως βάσει της εξαφάνισης του τατουάζ (σε κλίμακα 5 βαθμών, πτωχή έως πλήρη εξαφάνιση). Δευτερεύοντα μέτρα αποτελεσματικότητας αποτελούσαν αλληλαγή στην υφή (κλίμακα 5 βαθμών, ελάχιστη έως σοβαρή), πόνο κατά και ενδιάμεσα των συνεδριών laser και ανεπιθύμητες αλλοιώσεις χρωστικής.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: Δεκαεννέα περιστατικά ολοκλήρωσαν αυτή τη μελέτη. Ο μέσος όρος βαθμολογίας για εξαφάνιση τατουάζ με ιμικουΐμοδη σε σύγκριση με πηλασέμπο ήταν 3.2 προς 2.9 και για αλληλαγή στην υφή 1.37 προς 1.21 (διαφορές όχι στατιστικά σημαντικές). Δεν υπήρχε διαφορά στον πόνο κατά τις συνεδρίες και στα ενδιάμεσα των συνεδριών με laser, όπως επίσης δεν τεκμηριώθηκε αλλοίωση της χρωστικής. Παρενέργειες παρατηρήθηκαν πιο συχνά με τη χρήση της ιμικουΐμοδης συγκριτικά με το πηλασέμπο.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Η τοπική ιμικουΐμοδη δεν αποτελεί αποτελεσματική θεραπεία σε συνδυασμό με laser για

την αφαίρεση τατουάζ.

THE KINETICS OF SKIN CANCER: PROGRESSION OF ACTINIC KERATOSIS TO SQUAMOUS CELL CARCINOMA

Aaron Fuchs, Ellen Marmur

Dermatologic Surgery

Volume 33 Issue 9 Page 1099-1101, September 2007

BACKGROUND: Actinic keratoses (AKs) are intraepidermal skin tumors that have the potential to progress to squamous cell carcinomas (SCCs). SCCs are the second most common cancer with more than 200,000 cases each year in America. Approximately 10% of AKs will progress to SCCs. This progression is thought to be due to chronic sun exposure, specifically ultraviolet B sunlight.

OBJECTIVE: Understanding the kinetics of this developmental process can help physicians better evaluate and subsequently treat precancerous AKs.

METHODS: To determine the time scale of AK progression, we conducted a retrospective electronic medical record study of all patients diagnosed histopathologically with an SCC between July 1, 2003 and June 30, 2005.

RESULTS: Of a total patient population of 6,691, 91 had a histopathologically confirmed diagnosis of an AK at the same site as the subsequent SCC. The length of time for an AK to progress to an SCC was determined to be 24.6 months (95% confidence interval, 21.04-28.16 months).

CONCLUSIONS: Although a more controlled in vivo study is indicated, these data provide a good estimate of the time course from an AK to an SCC. In summary, of the estimated 10% of AKs that will develop into an SCC, the progression will take approximately 2 years.

Η ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ: Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΙΚΩΝ ΥΠΕΡΚΕΡΑΤΩΣΕΩΝ ΣΤΟ ΑΚΑΝΘΟΚΥΤΤΑΡΙΚΟ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Οι ακτινικές υπερκερατώσεις (AK) είναι

ενδοεπιδερμικοί όγκοι του δέρματος που δυνητικά εξελίσσονται σε ακανθοκυτταρικό καρκίνωμα (SCC).

Τα ακανθοκυτταρικά καρκινώματα αποτελούν τα δεύτερα σε συχνότητα καρκινώματα με 200.000 περιπτώσεις ετησίως στις ΗΠΑ. Περίπου 10% των ακτινικών υπερκερατώσεων εξελίσσονται σε ακανθοκυτταρικά καρκινώματα. Η εξέλιξη αυτή θεωρείται ότι οφείλεται στη χρόνια έκθεση στον ήλιο και συγκεκριμένα στην υπεριώδη ακτινοβολία Β (UVB).

ΣΚΟΠΟΣ: Η κατανόηση της εξέλιξης αυτής της κινητικής διαδικασίας μπορεί να βοηθήσει τους ιατρούς να εκτιμήσουν και να θεραπεύσουν καλύτερα τις προκαρκινικές ακτινικές υπερκερατώσεις.

ΜΕΘΟΔΟΣ: Για να προσδιορισθεί ο χρόνος εξέλιξης των ακτινικών υπερκερατώσεων, μελετήσαμε αναδρομικά ηλεκτρονικά τα ιατρικά αρχεία όλων των ασθενών με ιστοπαθολογική διάγνωση ακανθοκυττα-

ρικού καρκινώματος μεταξύ 1 Ιουλίου, 2003 και 30 Ιουνίου, 2005.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ: Από το σύνολο 6.691 ασθενών, οι 91 είχαν ιστοπαθολογική διάγνωση ακτινικών υπερκερατώσεων στο ίδιο σημείο που κατόπιν διαγιγνώστηκε ακανθοκυτταρικό καρκίνωμα. Ο χρόνος για την εξέλιξη της ακτινικής υπερκερατώσεως σε ακανθοκυτταρικό καρκίνωμα υπολογίστηκε σε 24.6 μήνες (95% confidence interval, 21.04-28.16 μήνες).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Παρότι χρήζει περισσότερης ελεγχόμενης in vivo μελέτης, τα στοιχεία αυτά δίνουν μία καλή εκτίμηση για το χρόνο εξέλιξης των ακτινικών υπερκερατώσεων σε ακανθοκυτταρικό καρκίνωμα. Συμπερασματικά, για το 10% περίπου των ακτινικών υπερκερατώσεων οι οποίες εξελίσσονται σε ακανθοκυτταρικό καρκίνωμα, ο χρόνος που μεσοδιαβεί είναι περίπου 2 έτη.